

Arrest

nr. 80 307 van 26 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 30 december 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 december 2011 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat R. WOUTERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 25 april 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende de volgende dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 11 augustus 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Na beroep besliste de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 24 oktober 2011 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 24 oktober 2011, nr. 69 042).

1.4. Verzoeker diende op 7 november 2011 een tweede asielaanvraag in.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 12 december 2011 een beslissing van weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten (...)

geboren te (...)

en van nationaliteit te zijn : Bangladesh

die een asielaanvraag heeft ingediend op 07/11/2011 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 26 april 2010 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 4 mei 2010 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 12 augustus 2011 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 24 oktober 2011 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 7 november 2011 een tweede asielaanvraag indiende waarbij hij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene de verkoopspapieren van zijn huis dd. 01/02/2010, een bewijs dat hij eigenaar was van een winkel dd. 01/05/2003, een vergunning voor het uitbaten van een winkel dd. 22/05/2008, een brief van een federatie van winkelhouders dd. 25/06/2011, een brief van BSEHR dd. 25/06/2011, een brief van de Comilla press club dd. 25/06/2011, een brief van de advocaat dd. 25/06/2011, een verhoor bij de rechtbank dd. 22/06/2011, een politieverlag dd. 08/11/2009 naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze documenten reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene attesten van verzending naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat attesten van verzending enkel zijn wat ze zijn, attesten dat iets werd verstuurd zonder aanduiding van wat werd verstuurd. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de betrokkene ze naar voren had kunnen brengen. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker voert in vier middelen de schending aan van “de regels van behoorlijk bestuur”, van de motiveringsplicht, en meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de artikelen “52” en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), en van de artikelen 3, 5, 8 en 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Volgens verzoeker is er *in casu* ook sprake van machtsoverschrijding.

In een vijfde “middel” vraagt verzoeker de Raad om in het geval zijn beroep tot nietigverklaring niet gegrond zou verklaard worden, de bestreden beslissing “op humanitaire gronden” te vernietigen. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

“A. schending van de regels van behoorlijk bestuur en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De door de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken genomen beslissing is volledig op onjuiste motieven gesteund is, bij gebreke aan een duidelijk onderzoek naar de ware toedracht van de zaak en is onjuist en onvoldoende gemotiveerd door middel van niet-bewezen veronderstellingen.

De Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken meent ten onrechte uit de feitelijke situatie te kunnen afleiden dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou dienen te hebben en heeft ten onrechte de tweede asielaanvraag geweigerd om in overweging te nemen.

Dat aldus voldoende bewezen is dat verzoeker aan systematische vervolging en bedreigingen in de zin van de conventie van Genève is blootgesteld nu hij meermaals werd bedreigd door de autoriteiten en tevens werd opgepakt en mishandeld omwille van zijn problemen met K. M. van de Awami League.

Verzoeker heeft wel degelijk bijkomende bewijzen bijgebracht van zijn problemen in zijn land van herkomst. Zo brengt verzoeker een diverse documenten bij waaruit zijn problemen duidelijk blijken en bevestigd worden. Verzoeker nieuwe documenten bij die nog niet in overweging werden genomen bij zijn eerste asielaanvraag en die het verhaal van de eerste asielaanvraag ondersteunen.

Zo wordt er een document van de rechtbank bijgebracht da gedateerd is op 22.06.2011 en een brief van zijn advocaat dd 25.06.2011. Deze documenten konden niet worden bijgebracht aangezien verzoeker deze documenten pas ontvangen heeft in oktober 2010.

Verzoeker kon deze nieuwe documenten niet bijgebracht hebben bij zijn eerste asielaanvraag aangezien hij deze documenten nog niet in zijn bezit had op dat ogenblik.

De motivering van de beslissing dd. 12.12..2011 is dan ook niet correct en in strijd met de feitelijke elementen in het dossier.

Tegenpartij stelt dat de enveloppen zijn wat ze zijn er hieruit niet kan afgeleid worden wat de inhoud van deze enveloppen was.

De nieuwe documenten waren niet eerder in het bezit van verzoeker en werden in de bijgebrachte enveloppen opgestuurd.

Indien verzoeker deze documenten reeds eerder in zijn bezit had gehad, dan had verzoeker deze wel degelijk bijgebracht bij zijn eerste asielaanvraag aangezien zij het verhaal van verzoeker bevestigen en zijn problemen duidelijk aantonen.

Verzoeker had er geen enkel belang bij om deze documenten achter te houden en hij heeft deze dan ook pas ontvangen in oktober 2010. Tegenpartij bewijst het tegendeel niet, er ligt geen enkel bewijs voor dat deze documenten bij de eerste asiel aanvraag reeds in het bezit waren van verzoeker.

Het verhoor vond plaats op 24.05.2011 en bepaalde documenten dateren pas van juni 2011 zodat deze documenten zeker niet eerder konden bijgebracht worden.

Verzoeker brengt bijgevolg wel degelijk nieuwe elementen bij zodat zijn tweede asielaanvraag verder dient onderzocht te worden.

In de beslissing wordt alleszins niet voldoende aangetoond dat verzoeker de documenten eerder kon bijbrengen zodat ook tegenpartij van een loutere veronderstelling uitgaat, die niet gestaafd wordt door een objectieve en onderbouwde motivering en elementen.

De bijgebrachte enveloppen zijn hiervan het voldoende bewijs.

Deze documenten bevestigen de verklaringen van verzoeker en zijn wel degelijk nieuwe elementen die een tweede asielaanvraag rechtvaardigen. Tegenpartij diende de aanvraag van verzoeker wel degelijk in overweging te nemen.

Dat de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken op basis van onjuiste motiveringen en onvolledige gegevens en na een overdreven summier onderzoek naar de ware toedracht van de zaak, meent te mogen veronderstellen dat verzoeker het bewijs niet levert, te voldoen aan de voorwaarden om voor de aanvraag van een tweede asielaanvraag.

Dat zulks een onjuiste gevolgtrekking is nu is komen vast te staan dat verzoeker wel degelijk vreest voor zijn leven en tevens nieuwe dienstdoende bewijsstukken bijbrengt. Dien nog niet eerder in overweging werden genomen door tegenpartij. Bij terugkeer is het leven van verzoeker dan ook ernstig in gevaar aangezien hij allereerst dien te vrezen voor de autoriteiten en K. M.. Verzoeker valt minstens onder de subsidiaire bescherming.

Dat de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken aldus de regels van behoorlijk bestuur en de bepalingen van de Vreemdelingenwet heeft geschonden door onvoldoende grondig het dossier van verzoeker te onderzoeken.

Dat de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken op basis van het feit dat do bijgebrachte documenten reeds eerder zouden zijn bijgebracht, hetgeen niet correct is, tot de vaststelling komt dat er geen sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolgingen in zijn land van herkomst.

Dat dit geen correcte gevolgtrekking is aangezien nu blijkt dat de neerlegde documenten wel degelijk echt zijn en het verhaal van verzoeker bevestigen. Het betreffen wel degelijk nieuwe elementen die nog niet eerder onderzocht werden en niet eerder het voorwerp hebben uitgemaakt van een grondig onderzoek en tevens niet werden vermeld in de motivering van het CGVS.

Verzoeker kon deze documenten niet eerder bijbrengen aangezien hij zijn land ontvlucht is voor de problemen die hij daar kende en geen tijd heeft gehad om zo nodige stukken te verzamelen. Aangezien deze stukken slechts zijn toegekomen na de afsluiting van de eerste asielaanvraag van verzoeker en tevens ook dateren van na het verhoor op het CGVS.

Tegenpartij toont niet aan dat de bijgebrachte documenten reeds eerder in overweging werden genomen door het CGVS of reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek en motivering door het CGVS. Enkel omdat deze documenten niet in overeenstemming zijn met de motivatie van de weigering van de eerste asielaanvraag van verzoeker, wil nog niet zeggen dat deze documenten niet ernstig dienen bekeken te worden.

Tegenpartij gaat van een algemene situatie uit doch zonder enige onderzoek gedaan te hebben naar het specifiek geval van verzoeker en de werkelijke toedracht van de feiten en de plaatselijke situatie. Tegenpartij stelt dat de bijgebrachte stukken reeds eerder konden neergelegd worden terwijl dit onmogelijk was. Dit zijn louter gissingen die door geen enkel objectief bewijs gestaafd worden.

Het is voor verzoeker onmogelijk om terug te keren naar zijn land van herkomst en tegenpartij heeft dan ook onvoldoende onderzoek gevoerd naar de ware toedracht van de feiten en heeft louter verwezen naar het feit dat de documenten reeds eerder onderzocht zouden zijn - quod non-

In tegenstelling tot hetgeen tegenpartij beweerd had verzoeker geen andere uitweg meer dan het land te ontvluchten om alzo zijn even veilig te stellen.

Aangezien verzoeker bijgevolg alle inspanningen heeft geleverd doch de enige uitweg voor hem was om te vluchten naar het buitenland zodat hij dan ook in België asiel heeft aangevraagd.

Dat tegenpartij dan ook zonder verder onderzoek naar de concrete situatie van verzoeker en zeer lichtzinnig heeft gesteld dat de tweede asielaanvraag van verzoeker niet in overweging genomen dient te worden.

De Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken stelt ten onrechte dat er geen nieuwe elementen naar voor werden gebracht.

Het is zeer logisch dat bij terugkeer naar zijn land van herkomst verzoeker terug in gevaar zal zijn aangezien hij nog steeds gezocht wordt door de autoriteiten en tevens door het leger. Dit blijkt duidelijk uit de nieuw bijgebrachte stukken.

Het is aan tegenpartij om te bewijzen dat verzoeker geen gegronde vrees zou hebben om vervolgd te worden bij zijn terugkeer. Ook tegenpartij brengt een dergelijk bewijs niet bij dat verzoeker veilig kan terugkeren.

Het is tevens niet aan tegenpartij om reeds de inhoud van de stukken te onderzoeken. Het is het CGVS die ten gronde zal ingaan op de nieuwe bijgebrachte stukken door verzoeker. Tegenpartij gaat dan ook te ver in haar gevolgtrekking door te stellen dat verzoeker geen nieuw element aanbrengt.

Dat aldus onvoldoende bewezen is door de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken dat verzoeker geen nieuwe elementen aangebracht heeft. Dat dit niet getuigt van een behoorlijk bestuur.

Het is minstens aangewezen een verder onderzoek door de Belgische autoriteiten te doen voeren.

De Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken gaat bijgevolg duidelijk te ver in haar gevolgtrekking en verzuimt haar beweegredenen voldoende duidelijk te maken.

Dergelijke houding van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken is strijdig met de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat dit middel zodanig ernstig is dat de vernietiging van de beslissing zich opdringt.

B. Schending van de motiveringsplicht

Er moet bovendien worden vastgesteld dat de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken haar beslissing motiveert zonder ook maar enig verder onderzoek te hebben ingesteld. De bestreden beslissing dd. 12.1.2011 werd slechts lichtzinnig en foutief gemotiveerd.

De Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken vermoedt bepaalde feitelijkheden, zonder deze op grondige wijze te onderzoeken.

Op grond van deze korte motivering komt de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken tot het besluit dat de tweede asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden omdat verzoeker onvoldoende nieuwe elementen bij zou brengen.

De Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken zonder enige concrete bewijzen of elementen simpelweg dat bijgebrachte nieuwe documenten reeds eerder

zouden onderzocht zijn terwijl dit niet mogelijk is gezien de data op de nieuwe documenten. Er is echter onvoldoende onderzoek hieromtrent verricht en deze gevolgtrekking kwam dan ook zeer lichtzinnig tot stand.

De nieuwe bijgebrachte stukken ondersteunen het verhaal van verzoeker en houden wel degelijk nieuwe elementen in die op zijn minst dienen onderzocht te worden door het CGVS. Deze documenten tonen aan dat verzoeker nog wel degelijk gezocht wordt. Stellen dat de bijgebrachte verzendingbewijzen enkel zijn wat ze zijn, is niet correct. Aan deze verzendingsbewijzen kan wel degelijk een bewijswaarde gehecht worden en deze enveloppen tonen duidelijk aan wanneer verzoeker de nieuwe documenten ontvangen heeft.

Verzoeker heeft alle documenten bijgebracht die zijn verhaal konden ondersteunen.

Tegenpartij bewijst niet dat de nieuwe stukken reeds eerder onderzocht werden of reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van en motivering door het CGVS of dat de inhoud van deze schrijven niet zou kloppen. Tegenpartij gaat van loutere veronderstellingen uit. Tevens bewijst tegenpartij niet dat verzoeker deze documenten reeds eerder kon bijbrengen zodat zij reeds bij de eerste asielaanvraag konden onderzocht worden.

Louter op basis van dit feit stellen dat het verhaal van verzoeker bedrieglijk is, is niet correct en getuigt niet van enige ernst.

Hieruit nu afleiden dat het volledige verhaal en haar vluchtmotieven bedrieglijk zouden zijn, gaat te ver.

De bestreden beslissing is bijgevolg niet alleen gemotiveerd op basis van onjuiste en niet bewezen gegevens, zij is bovendien ook onvoldoende gemotiveerd bij gebreke aan een duidelijk onderzoek van de ware toedracht van de zaak. De beslissing dd. 8 12.12.2011 van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken is dan ook genomen met machtsoverschrijding.

Dit maakt dan ook een schending van de motiveringsplicht uit, strijdig met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet.

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor de beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De bestreden beslissing bevat geen uitdrukkelijke en voldoende motivering hetgeen een schending is van artikel 2 Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (RVST 04.03.1960, Brinkhuysen, nr. 7691. RVST, 30.09.1960, Janssens, nr. 8094, RVST23.11.1965, Stad Oostende, nr 11.519.) Krachtens de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkwijze een juiste en juridische aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissing.

Uit de voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridische aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Er wordt enkel geargumenteed dat de bijgebrachte stukken onvoldoende nieuwe elementen zouden inhouden voor een 2de asielaanvraag te rechtvaardigen.

Er werd enkel verwezen naar eerdere beslissingen zonder ten gronde in te gaan op de nieuw bijgebrachte stukken die wet degelijke nieuwe elementen inhouden.

De bestreden beslissing werd dan ook zeer gebrekkig gemotiveerd. Dat verzoeker dienvolgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekt de bestreden beslissing dd. 12.12.2011 van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken te vernietigen.

C Derde middel: schending van de artikelen 3 en 14 EVRM

De tweede asielaanvraag van verzoek werd door tegenpartij niet in overweging genomen. Dit komt in principe neer op het feit dat verwerende partij van oordeel is dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan worden teruggeleid.

De beschrijving van de feiten bevatten echter voldoende aanwijzingen dat verzoeker bij zijn terugkeer het slachtoffer zal worden van handelingen verboden door artikel 3 EVRM.

Door zijn land te ontvluchten is verzoeker eveneens blootgesteld aan represailles bij een eventuele terugkeer.

Door verzoeker terug te sturen naar zijn land van herkomst staat het vast, minstens is er een reëel risico, dat hij slachtoffer zal zijn van onmenselijke behandelingen.

Verzoeker vreest terecht voor zijn leven.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met de gevolgen die zijn veroorzaakt voor de veiligheid en de fysiek integriteit van verzoeker.

De maffia is immers nog steeds op zoek naar verzoeker en zal er niet voor terug deinzen om geweld te gebruiken opzichten verzoeker moest verzoeker terugkeren naar zijn land van herkomst.

Ook de autoriteiten willen verzoeker nog steeds vervolgen wegens zijn betrokkenheid bij een aanval op K. M. van de Awani league. Zoals blijkt uit de bijgebrachte stukken wordt verzoeker nog steeds gezocht. Bij terugkeer zal verzoeker bedreigd en vervolgd worden.

Een gedwongen terugkeer houdt een regelrechte bedreiging in voor het leven van verzoeker.

Dat dit middel dan ook gegrond is.

D Vierde middel: schending van artikel 5 en 8 EVRM

Het is duidelijk dat verzoeker bij zijn terugkeer niet in veiligheid zal zijn.

De vrees voor zijn leven is gegrond en van veiligheid is geen enkele sprake.

Nochtans houdt artikel 5 EVRM een verbod in van schending van persoonlijke vrijheid en veiligheid. Dit artikel zal zonder meer geschonden worden zodra verzoeker terug zou keren naar zijn land van herkomst.

De veiligheid en vrijheid van verzoeker is geenszins gewaarborgd in zijn land van herkomst, temeer vermits hij zijn land van herkomst verlaten heeft en hij zal bloot gesteld worden aan represailles wegens landverraad.

Verzoeker heeft geen inkomen en heeft geen plaats om te verblijven in Bangladesh Indien hij gedwongen zou worden om terug naar Bangladesh te gaan, heeft hij aldaar geen enkele bron van inkomsten en is h zelfs niet in staat om te zorgen voor de levensnoodzakelijke zaken.

Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie en gezinsleven, en de eerbiediging van het recht op een privé-leven.

Voor verzoeker is het quasi onmogelijk om in zijn land van herkomst een familieleven te leiden aangezien hij bij terugkeer zal opgesloten of vermoord worden.

Verzoeker heeft inmiddels een band opgebouwd hier in België en heeft zich geïntegreerd in de maatschappij en heeft hiervoor de nodige inspanningen geleverd.

Dat dit middel dan ook gegrond is.

E Humanitaire gronden

Dat verzoeker alle banden heeft verbroken in zijn voormalig thuisland en riskeert om er mishandeld te worden door de autoriteiten en opgesloten te worden in de gevangenis. Verzoeker inmiddels bijna 1 jaar in België verblijft en hier reeds zijn leven opnieuw heeft opgebouwd.

Verzoeker is goed geïntegreerd en kent reeds goed Nederlands.

Indien het beroep tot nietigverklaring van verzoeker niet gegrond zou verklaard worden, dit een humanitair onrecht zou uitmaken.

Dienvolgens vraagt de verzoeker om in voorkomend geval de bestreden beslissing met betrekking tot hemzelf op humanitaire gronden te vernietigen.”

3.2. De Raad merkt vooreerst op dat het vijfde door verzoeker aangehaalde middel, getiteld “*Humanitaire gronden*”, niet ontvankelijk is aangezien verzoeker nalaat een rechtsregel- of beginsel aan te duiden dat hij geschonden acht. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr.165.291). Het derde middel, gestoeld op de artikelen 3 en 14 van het EVRM, is niet ontvankelijk voor zover verzoeker daarin de schending van artikel 14 van het EVRM aanvoert, aangezien verzoeker niet uiteenzet hoe de bestreden beslissing deze verdragsbepaling zou schenden. De in het eerste middel ingeroepen schending van “*de regels van behoorlijk bestuur*” kan niet worden aangenomen aangezien verzoeker nalaat aan te geven welke regel(s) of beginselen van behoorlijk bestuur hij geschonden acht.

3.3. Omwille van hun inhoudelijke verwevenheid worden de vier overige door verzoeker aangehaalde middelen gezamenlijk behandeld.

3.4. De schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet kan *in casu* niet dienstig worden aangevoerd aangezien dit wetsartikel bevoegdheden omschrijft van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terwijl de bestreden beslissing, die werd genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris, op grond van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet werd genomen.

3.5. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de

administratieve overheid de beslissing heeft genomen zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden, zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling duidelijk gemotiveerd dat de asielaanvraag niet in overweging wordt genomen daar verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft voorgelegd bij zijn tweede asielaanvraag. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Met betrekking tot de materiële motiveringsplicht merkt de Raad op dat hij bij de beoordeling ervan niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.6. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van voornoemde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn: dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn: dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet,
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris/minister is in het raam van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aldus beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris/minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Nadruk dient te worden gelegd op het feit dat deze nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip "nieuwe gegevens" heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

3.7. *In casu* oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht zodat de asielaanvraag niet in aanmerking werd genomen. Dit is het determinerend motief waarom de tweede asielaanvraag van verzoeker niet in overweging werd genomen.

3.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter gelegenheid van zijn gehoor op 12 december 2011 naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag volgende documenten heeft neergelegd:

- papieren d.d. 1 februari 2010 aangaande de verkoop van zijn winkel "cosmetic shop";
- een bewijs dat hij eigenaar was van een klerenwinkel d.d. 1 mei 2003;
- een vergunning d.d. 22 mei 2008 voor het uitbaten van een winkel;
- een brief van 25 juni 2011 van de Federatie van winkeleigenaars, "Comilla Dokan Malik Samity Federation" genaamd, waarin volgens verzoeker staat geschreven/wordt verklaard dat hij een zakenman is en een winkel had en dat hij door een moord in zijn winkel beschuldigd werd;
- een brief van "The Bangladesh society for the enforcement of human rights – BSHR" d.d. 25 juni 2011;
- een brief van de "Comilla Press Club" die dateert van 25 juni 2011;
- twee brieven van zijn advocaten d.d. 25 juni 2011;
- een document van een (verhoor bij een) rechtbank, dat dateert van 22 juni 2011 en dat volgens verzoeker een "order sheet" betreft;
- een politieverslag d.d. 8 november 2009;
- enkele attesten van verzending.

Verzoeker verklaarde hierbij dat hij niet akkoord gaat met de negatieve beslissing en dat hij deze documenten laat zien om zijn verhaal te bewijzen.

3.9. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de neergelegde documenten gesteld dat verzoeker deze reeds in het kader van de behandeling van zijn vorige asielaanvraag naar voren had kunnen brengen. Met betrekking tot de attesten van verzending wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld: *"opgemerkt moet worden dat attesten van verzending enkel zijn wat ze zijn, attesten dat iets werd verstuurd zonder aanduiding van wat werd verstuurd"*.

3.10. Verzoeker oppert thans dat het niet correct is te stellen dat *"de bijgebrachte verzendingbewijzen enkel zijn wat ze zijn"* en *"hieruit niet kan afgeleid worden wat de inhoud van deze enveloppen was"* (Verzoekschrift, p. 4 en 7). Hij is van mening dat de attesten van verzending en de enveloppen duidelijk aantonen wanneer hij de nieuwe documenten heeft ontvangen en oppert dat dit een voldoende bewijs is dat hij de documenten niet eerder kon bijbrengen. Daargelaten de vraag of verzoeker in staat is om te bewijzen welke documenten effectief met de door hem aangebrachte enveloppen/ verzendingsstukken werden verzonden, merkt de Raad op dat verzoeker daarmee niet aantoonde dat hij deze documenten niet naar voor had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Bijkomend merkt de Raad op dat de stukken dateren van 2003, 2008, 2009, 2010 en eind juni 2011 en dat het

arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat de laatste fase afsloot van zijn eerdere procedure, dateert van 24 oktober 2011. Verzoeker stelt tot twee maal toe dat hij de door hem in het kader van zijn tweede asielaanvraag neergelegde documenten niet eerder kon bijbrengen *“aangezien”* hij *“deze documenten pas ontvangen heeft in oktober 2010”* (sic) waarbij aangenomen mag worden dat verzoeker oktober 2011 bedoelt. Met zijn algemene beweringen dat de documenten nog niet in zijn bezit waren tijdens zijn eerste asielaanvraag, dat deze dateren van na het verhoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen én de eenvoudige affirmatie dat hij deze, in het geval hij ze toen wel in zijn bezit had gehad, wel degelijk had bijgebracht en hij er geen enkel belang bij had de documenten achter te houden, maakt verzoeker niet in het minst concreet aannemelijk dat hij deze documenten onmogelijk eerder in zijn bezit had kunnen krijgen. Waar verzoeker stelt dat *“bepaalde documenten (pas) dateren van juni 2011 zodat deze documenten zeker niet eerder konden bijgebracht worden”* (Verzoekschrift, p. 4) brengt de Raad in herinnering dat de eerste asielprocedure van verzoeker slechts op 24 oktober 2011 werd afgesloten door middel van s' Raads arrest nr. 69 042. Verzoeker toont dus in geen geval aan dat hij deze documenten niet naar voren had kunnen brengen.

3.11. Waar verzoeker aanvoert dat de verwerende partij niet bewijst dat de bij zijn tweede asielaanvraag neergelegde documenten niet eerder konden worden bijgebracht, gaat hij er klaarblijkelijk aan voorbij dat de bewijslast met betrekking tot de *“nieuwe gegevens”* zoals bedoeld in artikel 51/8 van de vreemdelingenwet bij de verzoekende partij zelf ligt (RvS 16 oktober 2006, nr. 163 610). Het is derhalve, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, niet aan de verwerende partij om te bewijzen dat de aangebrachte documenten tijdens de vorige asielprocedure konden worden voorgelegd. Het komt aan de verzoekende partij toe om aan te tonen dat de documenten toen niet konden worden voorgelegd waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris geenszins onredelijk te werk ging door te besluiten dat de stukken die verzoeker neerlegde niet als *“nieuwe gegevens”* in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet kunnen worden beschouwd.

3.12. Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek -een onderzoek ten gronde- te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er *“ernstige aanwijzingen”* bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een *“ernstige aanwijzing”* inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde (oud) artikel 50, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet (huidig artikel 51/8), met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld.

3.13. De Raad stelt vast dat de houding van verzoeker in zijn verzoekschrift uiterst ambigu is ten aanzien van het onderzoek dat hij de verwerende partij verwijt niet of onvoldoende te hebben gevoerd. Enerzijds merkt verzoeker geheel terecht op dat het niet aan de verwerende partij toekomt om reeds de inhoud van de aangebrachte stukken te onderzoeken omdat dit tot de bevoegdheid behoort van het Commissariaat-generaal, terwijl hij de verwerende partij anderzijds verwijt niet ten gronde te zijn ingegaan op de door hem naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag bijgebrachte stukken. In het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is de gemachtigde van de staatssecretaris echter enkel bevoegd na te gaan of de door de asielzoeker aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. Het komt de verwerende partij dan ook niet toe onderzoek te voeren naar *“de ware toedracht van de zaak”*, *“de ware toedracht van de feiten”*, *“het dossier van verzoeker”*, *“de concrete situatie van verzoeker”* en *“het specifieke geval van verzoeker en de werkelijke toedracht van de feiten en de plaatselijke situatie”* (Verzoekschrift, p. 5 en 6). De Raad stelt vast dat verzoeker niet verheldert welke situatie of toedracht nader diende te worden onderzocht. Verzoeker poneert voorts op algemene wijze dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing op onvolledige gegevens heeft gebaseerd, doch licht niet in het minst toe welke gegevens onvolledig zouden zijn, waardoor zijn vage kritiek elke ernst ontbeert. Verzoeker toont in elk geval niet aan dat de verwerende partij geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden met de door hem naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag nieuw

bijgebrachte gegevens. De verwerende partij kan derhalve geen onzorgvuldig handelen worden verweten.

3.14. De gemachtigde van de staatssecretaris kan zelf niet nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is. De gemachtigde van de staatssecretaris spreekt zich er aldus niet over uit of een kandidaat-vluchteling al dan niet in aanmerking komt voor de vluchtelingen- dan wel de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers betoogt dat de verwerende partij ten onrechte uit de feitelijke situatie meent te kunnen afleiden dat hij geen vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag koestert, mist geheel feitelijke grondslag aangezien de verwerende partij hierover blijkens de bestreden beslissing geen uitspraak heeft gedaan. De verwerende partij heeft blijkens de bestreden beslissing enkel geoordeeld dat verzoeker *“geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980”*, doch heeft geenszins uitspraak gedaan over de toepassing van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, wat, zoals reeds opgemerkt, niet tot haar bevoegdheid, maar tot de exclusieve bevoegdheid van het Commissariaat-generaal behoort. Verzoeker houdt bijgevolg verkeerdelijk voor dat het aan de verwerende partij is om te bewijzen dat hij geen gegronde vrees voor vervolging heeft en dat hij veilig kan terugkeren. Immers, het is niet aan de verwerende partij, die te dezen enkel bevoegd is om na te gaan of verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag *“nieuwe gegevens”* in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift zijn asielaanvraag herhaalt en stelt dat aldus voldoende bewezen is dat hij aan systematische vervolging en bedreigingen in de zin van het Vluchtelingenverdrag is blootgesteld, merkt de Raad op dat dit niet ter zake doet en allerminst dienstig is. In de bestreden beslissing wordt immers geen standpunt ingenomen over de behoefte aan internationale bescherming van verzoeker, doch slechts vastgesteld dat hij bij zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe gegevens heeft aangebracht in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Het komt noch de verwerende partij toe, gelet op haar afgebakende bevoegdheid, noch de Raad, die te dezen enkel bevoegd is om na te gaan of de verwerende partij bij de beoordeling van verzoekers tweede asielaanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen, in het kader van huidige procedure een oordeel te vellen over de toepassing van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.15. Gelet op wat voorafgaat, zijn de argumenten van verzoeker dat de verwerende partij tot de vaststelling komt dat er geen sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging, zijn asielaanvraag bedrieglijk acht en vaststelt dat de documenten niet in overeenstemming zijn met de motivatie van de weigering van zijn eerste asielaanvraag, ontdaan van elke ernst. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat nergens de ongegrondheid of de bedrieglijkheid van zijn asielaanvraag wordt vermeld en evenmin wordt verwezen naar de beslissing die werd genomen naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag. Verzoekers kritiek dat de verwerende partij niet aantoont dat die bijgebrachte documenten reeds eerder in overweging werden genomen door het Commissariaat-generaal of reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek en motivering door laatstgenoemde, is dan ook niet dienstig.

3.16. Met betrekking tot de ingeroepen schending van de artikelen 3, 5 en 8 van het EVRM, richt verzoeker zich blijkbaar, zo stelt de Raad vast, tegen een terugleiding naar Bangladesh. Verzoeker stelt immers het volgende: *“Een gedwongen terugkeer houdt een regelrechte bedreiging in voor het leven van verzoeker.”* Een gedwongen terugleiding van verzoeker maakt nochtans niet het voorwerp uit van onderhavig beroep. De bestreden beslissing, waarbij de tweede asielaanvraag van verzoeker niet in overweging wordt genomen, gaat immers niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. De door verzoeker voorgehouden schending van voornoemde verdragsbepalingen mist bijgevolg elke grondslag.

3.17. Er werd geen schending aangetoond van de artikelen 3, 5 of 8 van het EVRM. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft genomen of hierbij zijn bevoegdheid heeft overschreden. Er werd geen schending van de materiële motiveringsplicht aangetoond.

De aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN